

~~Ideari Borlon~~ *Novel·la*

La festa de la neu.

Durant l'hivern la majoria dels mediterranis barcelonins, cerquen l'esperança d'una discreta nevada. Si Déu no' hi hi envia, son decebut. I beja ha nevàt.

Des del llit estan fent algunes manifestacions de joia aldefora.

Això de veure blanc, el que abans era negre, produeix un optimisme engrescador. Els infants, sense saber perquè, saltiren i criden i volen anar a rebagar-se en aquella esumma del cel, que encalifica els terrats, baranes, carrers i places. Despertar-se i trobar-ho tot encobert i enlluernador, és rebre una sensació nova, de ésser transportat a un món desconegut i sentir-se encuriont

de les paves meravelles. Veure els fanals
 amb catutxa, els arbres secs, amb fofes de
 cotó en el forcat, les ximeneies perfil-
 lades de l'epissades blanques i totes les co-
 ses amb un aspecte més o menys fanto-
 tic, obliga, ah que se'n poden estar,
 deixar la feina i passar-se exploradors.
 La ciutat nevada no és la mateixa.
 Es relaxen totes les disciplines i una me-
 na de folia carnavalesca s'ampara
 d'la gent. Els cultors improvisats aixequen esta-
 tras de gelbre en la via pública; de més abilitats
 caricaturesgen als personatges representatius; altres
 rudimentàriament es dediquen a fabricar boles enor-
 mes, a la faiso d'escarbut pilots; la joventud bel-lico-
 sa amassa projectils amb les mans roges congestion-
 des, i es llença al que primer li ve; es formen escamots
 de piratas qui apedreguen al urbano, a la damisella,
 al senyor respectable que camina amb por de vèlliscar;
 en els jardins i places s'organitzen combats; es viu
 i es fa xiborri i regna una llibertat i franquesa
 veritabament espantadores... La neu fa que tot hom

3
extracti de tu, i que ~~3~~ ningú s'ofengui d'un petac
o d'una empremta. I no parlem dels deportius. A hores
d'ara, mentre un hom, amb ~~patins~~ ^{patins} als dits, escriu a-
questes ratlles, hi ha qui es posa el gorsei, el casquet
de llana, prepara l'"ski", el trineu i s'emmena les ca-
mes. El que no podia anar a ~~Mont~~ ^{La Molina} pendrà la neu
d'avui com una ofrena providencial. Cap proesa
restarà inèdita. Sigui en el Parc, sigui en el Passeig
de Gràcia o ^{en} algun camp de Sarrià, hi que tin-
guin la sort de presenciar-~~los~~ ^{les} ~~serveran~~ ^{serven} un bon re-
cort de la jornada.

La neu és també protocolària; exigeix que s'va-
gi ben emborassat amb "l'uniforme" alpinístic o que
s manipuli a cos gentil, amb la testa descoberta, amb
calcat de tipus nacional i mitjons de cotó.
Això, és l'heroisme, l'altre el ~~fa~~ ^{fa} a pota cero.

La neu pel mediterrani, traspassa la categoria de
fenomen natural; es devé un miracle. És el floriment
impensat dels taulons de bastida, pels telefonics i de
barco, cornises i remats de cases de lloguer, quios-
ques retots i palmeres - les filles del Polí de la Xafa-
gor.

Les innumbrables màquines fotogràfiques existents
a Barcelona a hores d'ara son ja en campanya
i algun pintor candi i ben intencionat, treballa
per a perpetuar aquesta diada de monotonia
colorista.

Veurem el grup fatal d'amics i amigues en el banc
 públic ran del plàtano nc, amb esquilcos de cal
 sobre pels cabells i entre grumolls d'aspecte molefi-
 nible. Jorà un recordatori per l'avenir, pels an-
 ys ingrats sense veu, sense il·lusió, sense gràcia.

Si un esquimal pogues contemplar-nos segurament

~~no seria un plaer per a ell~~ *es divertiria més*

que tots plegats

~~predant Bartrana~~